

Arrest

nr. 258 141 van 13 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54 (3de verdieping)
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat P. DE WOLF, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 16 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 16 oktober 2020; verzoekster op 15 oktober 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 maart 2021 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde sinds uw geboorte in gemeente San Martin, gelegen in het departement San Salvador. U trouwde met uw vrouw (C.M.R.A.(...), CGVS X, O.V. xxx) in 2010 en zij kwam toen bij u wonen. Samen hebben jullie twee dochters, één van zes en één van drie jaar oud. U werkte bij Corporación Bonima tot en met 30 september 2019. Uw vrouw werkte als secretaresse, maar nam reeds enkele jaren geleden, in 2011, ontslag. In de wijk waar u woonde, heerste bende MS13.

In mei 2019 verliet uw zus M.(...) (A.M.A.C.(...), CGVS X, O.V. xxx) samen met haar echtgenoot (R.A.I.Z.(...), CGVS X, O.V. xxx) en drie kinderen, El Salvador naar aanleiding van bedreigingen die ze had gekregen van bendeleden omdat ze voor de politie werkte. Zo werd haar zoon eerst bedreigd door MS13, die tegen hem zei dat ze zijn moeder zouden vermoorden en vervolgens door bende 18 die M.(...) zelf met de dood bedreigde. Uw vader werkte eveneens voor de politie gedurende tien à vijftien jaar en ging op pensioen in 2017. Hij kende nooit problemen tijdens zijn carrière.

Op 27 augustus 2019 's avonds, vertrok u met de auto om uw vrouw na een bezoek aan haar moeder, die eveneens in San Martin woont, op te halen. Onderweg stopte u bij de afvalplaats aan de ingang van uw kolonie. Toen u uit de auto stapte, werd u aangesproken door twee bendeleden van bende 18 die zeiden dat ze u daar nooit meer wilden zien en dat ze wisten dat u familie had die voor de politie werkte.

Toen u aankwam bij uw schoonmoeder en vrouw, vertelde u hen hetgeen u was overkomen. Mede op aanraden van uw schoonmoeder, beslisten u en uw vrouw die avond dat jullie vanwege de bedreiging die u had ontvangen, het land dienden te verlaten. Jullie beslisten dat jullie in tussentijd bij uw schoonmoeder zouden verblijven. Uw schoonmoeder woont in een wijk waar bende 18 heerst. U contacteerde uw broer die in de VS woont om hem te vragen om financiële hulp. De volgende dag ging u klacht indienen in Soyapango en ging u vervolgens samen met uw vrouw jullie paspoorten ophalen. Op 12 september 2019 diende u uw ontslag in. Door de opzegtermijn bleef u echter werken tot en met 30 september 2019. Eens uw broer een som geld had overgeschreven, kocht u jullie vliegtuigtickets op 20 september 2019. Gedurende de maand dat jullie bij uw schoonmoeder onderdoken, keerde u vier keer terug naar uw eigen huis in San Martin. U werd hierbij twee keer vergezeld door uw vrouw. Jullie deden dit om resterende spullen zoals kledij en documenten op te halen. Uw vrouw kwam voor de rest gedurende deze periode niet buiten en voor alle inkopen die moesten worden gedaan werden jullie geholpen door jullie nichten. U, uw vrouw en jullie twee dochters verlieten samen El Salvador op 10 oktober 2019 en kwamen op 11 oktober 2019 aan in België. Jullie dienden jullie verzoek om internationale bescherming in op 14 oktober 2019.

Ter staving van uw verzoek, legt u uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte neer, evenals de paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes van uw twee dochters, klacht bij de politie, artikelen van Cruda Realidad El Salvador, het betalingsbewijs van vliegtickets, het bewijs van de overschrijving van geld door uw broer, een document omtrent de vergoeding vanwege uw werkgever en het verkoopcontract van uw auto neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest vermoord te zullen worden door bendeleden van bende 18, omdat u familie had die bij de politie werkte.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Zowel u als uw vrouw geven aan in een wijk te hebben gewoond waarin bendeleden van MS13 op dagelijkse basis misdrijven plegen en de mensen onderdrukt in angst leven. Mensen worden vermoord omdat ze onder andere het afpersgeld niet betalen, omdat ze hun dochter of vrouw niet willen afstaan, omdat ze zich niet willen aansluiten bij een bende of omdat ze familie hebben bij de politie. (CGVS p. 6 en CGVS X p. 3). De wijk waarin uw schoonmoeder woont, en waar bende 18 aanwezig is, was wat dit betreft niet verschillend (CGVS p. 6 en CGVS X p. 6). Doorheen uw verklaringen kon de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten echter niet worden vastgesteld. Deze conclusie kan worden getrokken op basis van zowel de opmerkelijke keuzes die u zelf maakte, als het gedrag van de bendeleden in kwestie.

Nadat u op 27 augustus 2019 aan de ingang van uw kolonie door twee bendeleden van 18 bedreigd werd dat ze jullie zouden vermoorden indien ze jullie nog eens zouden zien, besloten jullie vreemd genoeg om samen te wonen bij uw schoonmoeder in San Martin, die op tiental minuten met de wagen van jullie woonde (CGVS p. 5, p. 7 en p. 8). Zelf was u afkomstig uit een wijk waar bende MS13 heerst; uw schoonmoeder woonde echter in een wijk waar bende 18 heerst (CGVS p. 4 en p. 6 en CGVS X p. 4). Dat u dan de beslissing neemt om bij uw schoonmoeder te gaan wonen roept ernstige vragen op.

Bovendien is het zeer vreemd dat er in de maand dat jullie daar woonden niets is gebeurd. Wanneer u wordt gevraagd of u gevaar liep toen u bij uw schoonmoeder woonde, zegt u dat u uiteraard was blootgesteld aan gevaar aangezien dat het terrein was van de bende die u had bedreigd. U verplaatste zich echter altijd in de wagen en stapte daar nooit uit (CGVS p. 15 en p. 16). Dit is weinig overtuigend. Wanneer u hierop wordt gevraagd waarom u geen gevaar liep wanneer u zich in de auto verplaatste op terrein van bende 18, antwoordt u niet op de vraag. U zegt dat als u niet had gehoorzaamd en u nog een jaar was blijven wonen in het huis van uw schoonmoeder, dat ze u dan zouden hebben vermoord. U herhaalt enkele keren dat ze u zouden hebben vermoord indien u daar was gebleven, bijvoorbeeld op een moment dat u niet achterom kijkt. U had echter nog geen routine opgebouwd, waardoor de bendeleden niet de kans hadden gekregen u te vermoorden (CGVS p. 16). U geeft geen overtuigende verklaring waarom u geen gevaar liep of waarom de bendeleden niets deden. Nogmaals gevraagd waarom de bendeleden u niet konden vermoorden wanneer u met de wagen ging en waarom zij niet de kans hadden u te vermoorden, spreekt u zichzelf plots tegen. U zegt dat de bendeleden die kans wel degelijk hadden, dat ze ook wisten dat het uw auto was, maar dat ze besloten het niet te doen. U weet niet waarom. U vermoedt dat ze u de kans gaven om weg te gaan. Uw verklaringen wat betreft het risico dat u liep bij uw schoonmoeder zijn niet overtuigend (CGVS p. 17). Dit in combinatie met het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens is het zeer vreemd dat u gedurende de maand dat u bij uw schoonmoeder woonde, nog steeds naar uw werk bleef gaan (CGVS p. 7). Dezelfde avond dat u werd onderschept, op 27 augustus, nam u echter reeds de ingrijpende keuze het land te zullen verlaten omdat uw leven in gevaar was (CGVS p. 7). Dat u dan slechts meer dan twee weken later, op 12 september, uw ontslag zou indienen is een opmerkelijke keuze. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat u niet eerder uw ontslag indiende, zegt u dat u wist dat u het land moest verlaten, maar nog niet naar waar en wanneer. Uw broer keek hoe hij jullie kon helpen (CGVS p. 17). Dit biedt echter geen bevredigende verklaring op de vraag, gezien uw leven in gevaar was. Wanneer u wordt gevraagd waarom u nog tot 30 september naar uw werk bleef gaan, zegt u dat u zich altijd in de auto verplaatste en dat u voor de rest niets deed. U ging ook nergens te voet naartoe (CGVS p. 16). Ook deze verklaring biedt weinig overtuiging gelet op de door u geschetste, levensbedreigende context. Uw verklaringen wat betreft uw werk doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder valt het moeilijk te begrijpen dat u in een situatie waarin u en uw vrouw voor jullie leven vrezen zich vier keer zou begeven naar uw huis waarvoor u langs de plaats waar u bedreigd bent moest gaan, louter om kledij en documenten op te halen (CGVS p. 10 en p. 18). Uw vrouw vergezelde u twee keer (CGVS p. 20). In dit verband kunnen verschillende zaken worden opgemerkt. Ten eerste verklaart u zelf dat aan de ingang van uw wijk –waar de afvalplaats gelegen is- de postes, die daar de binnen- en buitenkomst van auto's controleren, iedere dag op elk moment van de dag aanwezig zijn. In de ochtend en middag weliswaar meer zichtbaar dan in de avond (CGVS p. 11 en p. 12). U verklaart ook dat het een extra risico inhield om langs deze plek te rijden (CGVS p. 19). Dat u besliste om gezien die omstandigheden terug te keren naar uw huis omwille van kledij en documenten, en dit niet één maar zelfs vier keer, is zeer vreemd. Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet in één keer al uw spullen kon meenemen, antwoordt u niet op de vraag. Zo zegt u dat u in één maand vier keer bent geweest. U had ook aan uw ouders gevraagd om, wanneer zij buiten kwamen, u bepaalde spullen te komen brengen bij de schoonmoeder. Soms brachten zij echter een document dat u nodig had niet mee en dan moest u zelf naar huis gaan. Hierop gevraagd waarom uw ouders uw spullen niet konden brengen naar het huis van uw schoonmoeder zodat u zich niet hoefde bloot te stellen aan een onnodig risico, herhaalt u slechts dat zij soms iets niet vonden en u het zelf moest gaan halen (CGVS p. 19). Uw vrouw zegt dat u sommige spullen die zij u vertelde mee te nemen, ondanks haar aanwijzingen, niet kon vinden waardoor zij mee moest gaan met u (CGVS 1924619B p. 13 en p. 14). Documenten betreffende haar schildklier die zij in een tas in de klerkast had gestoken, kon u niet vinden. Uw vrouw legde u uit waar de documenten van uw ontslag en de kledij van uw dochters lagen, maar ook deze kon u niet vinden. Toen uw vrouw u bij uw tweede terugkeer vergezelde, had ze een lijstje bij van spullen zodat ze zeker niets zou vergeten. Desondanks, vergaten jullie verschillende zaken en moesten jullie nog twee keer daarna terug komen (CGVS p. 14 en p. 15).

Later tijdens uw persoonlijk onderhoud zegt u dat u enkel terugkeerde wanneer uw moeder u belde om te zeggen dat er politie patrouilles waren, waardoor u zich veilig naar de wijk kon begeven (CGVS p. 19). In dit verband verklaart uw vrouw dat jullie er altijd voor zorgden alles zeer snel af te handelen en het huis te verlaten vooraleer de politiepatrouilles weg waren. Jullie zijn hier elke keer in geslaagd. U zegt echter dat u naar daar bent gegaan om kledij te pakken en dat u nog een paar dingen heeft gewassen (CGVS p. 18). Dat u in een situatie waarin u onder tijdsdruk staat zou beslissen in uw huis nog een was te doen, is zeer vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder zegt u dat u als voorzorgsmaatregel met een geleende auto ging, opdat ze u niet zouden herkennen (CGVS p. 8). Deze auto had geblindeerde ruiten waardoor de inzittenden niet zichtbaar waren (CGVS p. 18 en p. 19). Het is vreemd dat men op deze manier postes, die daar juist staan om verdachte binnenkomsten in de wijk te melden, zou kunnen misleiden. Het lijkt namelijk niet onlogisch, dat juist doordat u met een vreemde auto die geblindeerde ruiten had, de wijk binnen reed, u argwaan zou wekken en de bendeleden gewaarschuwd zouden worden. Uw argument dat u dit als voorzorgsmaatregel zou nemen is, gezien uw situatie, bijgevolg weinig aannemelijk. Bovendien laat u na, in tegenstelling tot uw vrouw, te vermelden dat u twee van die vier keer met uw eigen auto ging, wat uw argument eveneens teniet doet (CGVS X p. 15).

Dergelijke verklaringen over de risico's die jullie namen door vier keer terug te keren naar de plaats, waar u door bende 18 werd aangemaand om er nooit meer terug te keren, zijn geenszins overtuigend en doen verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder blijft het onduidelijk waarom de bendeleden u plots aanspraken op 27 augustus 2019 en bevalen weg te gaan uit de kolonie. Uw zus verliet het land drieënhalve maand eerder, op 12 mei 2019, en

hierna bleef u zonder enige problemen te kennen in San Martin wonen (CGVS p. 15). Hieruit blijkt niet meteen dat de benedeleden uw aanwezigheid daar problematisch vonden. Wanneer u hierop wordt gewezen, zegt u dat de benedeleden en u elkaar tot op die avond nog niet waren tegengekomen. U ging zelden te voet, nam meestal de auto en slechts sporadisch het transport van de onderneming (CGVS p. 15). Dat de benedeleden tot dan toe geen kans zouden hebben gehad om u aan te spreken, houdt echter geen steek. U bleef gedurende deze periode namelijk werken en u kwam op bijna dagelijkse basis voorbij de ingang van uw kolonie, waardoor de benedeleden u op eender welk moment hadden kunnen aanspreken indien zij dit hadden gewild (CGVS p. 7 en p. 14). Bovendien, ging u op die plek ook altijd uw afval gooien en ondanks dat dit volgens u altijd overdag was, lijkt ook dit geen argument te zijn op de vraag waarom de benedeleden al die keren niets tegen u hebben gezegd (CGVS p. 8). Zij of hun postes zijn namelijk altijd aanwezig daar (CGVS p. 11).

Voorts hebben noch uw broers en uw zus, noch uw ouders nog enige problemen gekend met deze benedeleden. U verklaart dat uw ouders mensen van gevorderde leeftijd zijn, die over het algemeen niet worden lastig gevallen (CGVS p. 20). Uw broers en zus wonen in andere buurten en hebben volgens u daarom niets meer meegemaakt (CGVS p. 21). Uw broer C.(...) betaalt wel renta, maar iedereen in zijn wijk dient dat te doen en dat staat los van de problemen die u en M.(...) kenden (CGVS p. 21). Ondanks uw verklaringen blijft het opmerkelijk dat niemand van hen –ondanks dat zij allemaal in San Martin wonen en net zoals u, familie zijn van M.(...)- nog is aangesproken door een bendelid (CGVS p. 3).

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat ondanks dat beide persoonlijke onderhouden van uw zus M.(...)plaatsvonden nadat u uw problemen had gekend, zij hierover spontaan niets verklaart (CGVS X I en II). Ook wanneer haar wordt gevraagd of ze nog nieuws heeft over haar problemen, zegt M.(...) slechts dat de problemen blijven voortduren voor iedereen die banden heeft met het politiekorps. Wanneer haar wordt gevraagd of de benedeleden die haar bedreigden nog over haar zijn komen vragen bij familie of collega's, antwoordt ze ontkennend (CGVS X II p. 3). Dit is opvallend. U zegt dat u niet weet waarom uw zus hier niets over zei (CGVS p. 3). U zegt weliswaar dat jullie geen hechte band hadden, maar dit biedt geenszins een overtuigende verklaring gezien M.(...), al dan niet beknopt, op het moment van haar persoonlijk onderhoud op de hoogte was van het feit dat jullie waren bedreigd geweest (CGVS X p. 9 en p. 10).

Verder is het in dit opzicht enigszins vreemd dat u in mei reeds wist dat M.(...) was bedreigd door benedeleden omdat zij bij de politie werkt, en dat dit voor u zelf geen consequenties had. Zo zegt u dat u het nieuws over haar problemen niet op een bepaalde manier heeft ervaren en dat u geen grote veranderingen heeft waargenomen. Wanneer u hierop wordt gevraagd of het in u opkwam dat u zelf problemen zou kunnen krijgen omdat uw zus politie agente is en reeds bedreigd is geweest, zegt u dat dat nooit in u is opgekomen. Uw vader werkte jarenlang voor de politie en kende nooit problemen (CGVS p. 14). Uw vrouw echter verklaart dat vanaf het moment dat M.(...) voor de politie begon te werken, jullie voorzorgsmaatregelen namen, minder buiten kwamen en meer angst hadden (CGVS X p. 9). Ook na de problemen die M.(...) kende, kwamen jullie omwille van angst minder buiten (CGVS X p. 10). De tegenstrijdigheid van jullie verklaringen is opmerkelijk en doet vragen opwerpen.

Bovenstaande vaststellingen maken dat u niet kan aantonen dat u en uw vrouw persoonlijk problemen hebben gekend met de bendes in El Salvador vanwege het werk van uw zus M.(...) bij de politie. Wat betreft het verzoek van uw zus M.(...) kan worden meegedeeld dat zij als vluchteling werd erkend. Echter, elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis te worden beoordeeld. Zoals hierboven vastgesteld kan u niet aantonen zelf problemen te hebben gekend vanwege het werk van uw zus. Het loutere feit dat uw zus een nood om internationale bescherming kan aantonen betekent niet zonder meer dat dit ook voor u geldt. Dit blijkt des te meer uit het feit dat de rest van uw familie nog steeds in El Salvador woont zonder problemen. Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw persoonlijke asielrelaas dient dan ook vastgesteld te worden dat u een nood aan internationale bescherming niet kan aantonen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit en herkomst die hier niet onmiddellijk worden betwist. Hetzelfde geldt voor de paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes van uw twee dochters. Wat betreft de klacht bij de politie dient opgemerkt te worden dat documenten slechts ter ondersteuning dienen van een geloofwaardig relaas. Louter op zich kunnen zij de geloofwaardigheid van een relaas niet herstellen. Dit geldt des te meer gezien de aard van dit specifieke document. Het is immers louter een weergave van uw eigen verklaringen aan de politie. De artikelen van Cruda Realidad El Salvador die u neerlegt hebben slechts betrekking op de algemene situatie in El Salvador en kunnen op zich de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Het betalingsbewijs van vliegtickets, het bewijs van overschrijving van geld door uw broer, het verkoopcontract van uw auto en de vergoeding van uw werkgever hebben geen rechtstreekse betrekking op de inhoud van uw relaas en kunnen bovenstaande vaststellingen louter op zich niet wijzigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drughandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U trouwde met uw man (E.A.C.(...)) CGVS X, O.V. xxx) in 2010 en ging toen bij hem in San Martin wonen. Samen hebben jullie twee dochters, één van zes en één van drie jaar oud. U werkte als secretaresse, maar nam reeds enkele jaren geleden, in 2011, ontslag. Uw man werkte bij Corporación Bonima tot en met 30 september 2019.

In mei 2019 verliet de zus van uw man, M.(...) (A.M.A.C.(...)), CGVS X, O.V. xxx) samen met haar echtgenoot (R.A.I.Z.(...), CGVS X, O.V. xxx) en drie kinderen, El Salvador naar aanleiding van bedreigingen die ze had gekregen van bendeleden omdat ze voor de politie werkte. Zo werd haar zoon eerst bedreigd door MS13, die tegen hem zei dat ze zijn moeder zouden vermoorden en vervolgens door bende 18 die M.(...) zelf met de dood bedreigde. De vader van uw man werkte eveneens voor de

politie gedurende tien à vijftien jaar en ging op pensioen in 2017. Hij kende nooit problemen tijdens zijn carrière.

Op 27 augustus 2019 's avonds, vertrok uw man met de auto om u na een bezoek aan uw moeder, die eveneens in San Martin woont, op te halen. Onderweg stopte hij bij de afvalplaats aan de ingang van jullie kolonie. Toen hij uit de auto stapte, werd hij aangesproken door twee bendeleden van bende 18 die zeiden dat ze hem daar nooit meer wilden zien en dat ze wisten dat hij familie had die voor de politie werkt.

Toen hij aankwam bij u en uw moeder, vertelde hij jullie hetgeen hem was overkomen. Mede op aanraden van uw moeder, beslisten u en uw man die avond dat jullie vanwege de bedreiging die uw man had ontvangen, het land dienden te verlaten. Uw man contacteerde zijn broer die in de VS woont om hem te vragen om financiële hulp. De volgende dag ging uw man klacht indienen in Soyapango en ging hij vervolgens samen met u jullie paspoorten ophalen. Op 12 september 2019 diende hij zijn ontslag in. Door de opzegtermijn bleef hij echter werken tot en met 30 september 2019. Eens zijn broer een som geld had overgeschreven, kochten jullie vliegtuigtickets op 20 september 2019. Gedurende de maand dat jullie bij uw moeder onderdoken, keerde uw man vier keer terug naar jullie eigen huis in San Martin. U vergezelde hem hierbij twee keer. Jullie deden dit om resterende spullen zoals kledij en documenten op te halen. U zelf kwam voor de rest gedurende deze periode niet buiten en voor alle inkopen die moesten worden gedaan, werden jullie geholpen door jullie nichten.

U, uw man en jullie twee dochters verlieten samen El Salvador op 10 oktober 2019 en kwamen op 11 oktober 2019 aan in België. Jullie dienden jullie verzoek om internationale bescherming in op 14 oktober 2019.

Ter staving van uw verzoek, legt u uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw man. In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Bijgevolg kan u evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk betwist worden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196),

het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke

lijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een korte theoretische beschouwing over een aantal principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming, merken verzoekers inleidend op dat de aanwezigheid van twee verschillende personen een verschillend perspectief impliceert en een verschillende belevenis van gebeurtenissen. Verzoekers lichten toe dat verschillen omtrent details of de manier waarop een gebeurtenis werd beleefd logisch voortvloeit uit het feit dat de verzoekers twee verschillende personen zijn. Deze verschillen hoeven, zo stellen zij, niet meteen als tegenstrijdigheden te worden beschouwd. Tevens benadrukken ze dat verzoekster zeer emotioneel was tijdens haar onderhoud en meermaals huilt en “overweld” overkomt.

Verzoekers geven vervolgens aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en trachten deze te weerleggen.

Verzoekers argumenteren verder dat zij tot een risicogroep behoren, enerzijds omdat zij familieleden hebben die werkzaam zijn bij de politie, anderzijds omdat zij een regio hebben betreden waar een rivaliserende bende de controle uitoefent en zich aldus hebben verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. Daarnaast verwijzen zij naar algemene rapporten over de huidige situatie en context in El Salvador, die hun vrees en problemen moeten bevestigen. Ook voegen zij eraan toe dat hun verblijf in België en hun problemen met de bendeleden een reden tot vervolging inhouden in geval van gedwongen terugkeer naar El Salvador.

Zij benadrukken dat er geen tegenstrijdigheden zijn vastgesteld in hun verklaringen en menen dat hen het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus herhalen verzoekers enkele basisprincipes inzake het begrip gewapend conflict en het begrip willekeurig geweld. Zij betwisten de analyse van het CGVS inzake de actuele veiligheidssituatie in El Salvador, onder meer wat betreft de aard van het bende-geweld. Het CGVS gaat er volgens hen aan voorbij dat de bendes kunnen worden beschouwd als

volwaardige staatsactoren en steeds meer gepolitiseerd te werk gaan waardoor de context niet meer kan worden gezien als crimineelrechtelijk geweld.

Verzoekers werpen nog op dat bescherming zoeken bij de autoriteiten tegen bendedgeweld geen optie is, en verwijzen hiervoor naar algemene rapporten. In dit verband benadrukken zij dat verzoekster tot tweemaal toe een klacht indiende bij de lokale autoriteiten, zonder enig gevolg. Bovendien, zo stellen zij, botste zij bij het indienen van de klacht en het opvolgen hiervan op “numereuze” moeilijkheden zoals het niet opnemen van al haar verklaringen, administratieve fouten in de klacht, een volledig gebrek aan opvolging, ...

Tot slot wijzen verzoekers erop dat meer en meer rapporten getuigen over het feit dat terugkerende Salvadoranen, na een weigering van hun verzoek om internationale bescherming, een risico lopen voor hun leven.

Verzoekers voegen geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers verklaren dat zij El Salvador zijn ontvlucht omwille van bedreigingen door de bende Barrio 18 omdat zij hun regio hadden betreden terwijl zij afkomstig zijn uit een rivaliserende wijk waar de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) de controle uitoefent. Bendeleden van Barrio 18 wisten eveneens dat zij familie hebben die werkzaam is/was bij de politie. Daarnaast halen zij de algemene veiligheidssituatie in hun wijk aan en stellen zij dat bendeleden van MS-13 er op dagelijkse basis misdrijven plegen en de mensen er onderdrukt in angst leven.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel zou vallen – in casu omwille van familieleden werkzaam bij de politie en omdat zij worden gezien als personen die zich verzetten tegen autoriteit van de bendes –, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of gevisereerd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekers om bij terugkeer naar hun land van herkomst blootgesteld te worden aan vervolging of ernstige schade, moeten hun individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

4.3. Verzoekers leggen in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op hun persoonsgegevens en van hun dochters, met name hun paspoort, identiteits-

kaart en geboorteakte (AD CGVS, map met documenten), die hier niet ter discussie staan. Voor het overige houden deze documenten geen verband met hun vluchtrelaas. Hetzelfde geldt voor het betalingsbewijs van vliegtickets, het bewijs van overschrijving van geld door verzoekers broer, het verkoopcontract van verzoekers auto en de vergoeding van verzoekers werkgever.

Wat betreft de klacht die verzoeker indiende bij de Salvadoraanse politie moet worden opgemerkt dat deze louter is opgesteld op basis van verzoekers verklaringen. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, de klacht is niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaden die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoekers brengen geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Zij stellen in hun verzoekschrift dat verzoekster bij het indienen van de klacht en het opvolgen hiervan botste op talrijke moeilijkheden. Evenwel blijkt dat verzoekster hiervan nooit enige melding maakte bij het CGVS. Bovendien verklaarden zij beiden dat verzoeker diegene was die klacht heeft ingediend (NPO verzoeker, p. 8; NPO verzoekster, p. 5), zodat hun betoog strijdt met hun eigen verklaringen. Waar verzoekers in het verzoekschrift voorhouden dat er tweemaal klacht werd ingediend, blijkt dit niet uit hun verklaringen bij het CGVS waar zij het slechts over één klacht hebben. Zij laten ook na de beweerde tweede klacht neer te leggen. Aldus betreffen dit niet meer dan loutere beweringen die niet zonder meer kunnen worden aangenomen. Hoe dan ook zijn er geen aanwijzingen dat de door hen neergelegde klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze aangifte, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoeker, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend.

De nieuwsartikelen van Cruda Realidad El Salvador kaderen binnen de algemene (veiligheids)situatie in El Salvador. De Raad betwist niet dat het geweld er wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Deze algemene landeninformatie heeft evenwel geen betrekking op verzoekers' persoonlijke situatie en volstaat dan ook niet om aan te tonen dat zij nood hebben aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers moeten dit individueel en in concreto aannemelijk maken.

Aangezien de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om verzoekers' vluchtmotieven aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.4. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers' verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Hij stelt onder meer vast dat (i) het weinig aannemelijk is dat verzoekers besluiten bij hun (schoon)moeder te gaan wonen in een wijk waar Barrio 18 aanwezig is, nadat zij reeds door twee leden van diezelfde bende werden bedreigd dat ze hen zouden vermoorden indien ze hen nog eens zouden zien, (ii) het niet aannemelijk is dat er in de maand dat zij daar woonden niets is gebeurd en verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, (iii) het niet aannemelijk is dat verzoeker tijdens die periode nog steeds naar zijn werk bleef gaan, (iv) verzoekers' verklaringen over de risico's die zij namen door vier keer terug te keren naar hun huis waarvoor zij langs de plaats moesten gaan waar zij bedreigd werden door Barrio 18, louter om kledij en documenten op te halen, niet overtuigen, (v) het onduidelijk blijft waarom de bendeleden verzoeker plots aanspraken op 27 augustus 2019 en bevalen om weg te gaan uit de kolonie, (vi) verzoekers broer en zus noch zijn ouders nog enig probleem hebben gekend met deze bendeleden, (vii) verzoekers zus M. niets vermeldde over de problemen die zij zouden hebben gekend, en (viii) verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over de getroffen voorzorgsmaatregelen ten gevolge van het werk van M. bij de politie.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal op dat het loutere feit dat verzoekers zus als vluchteling werd erkend, niet zonder meer betekent dat verzoeker ook een nood om internationale bescherming kan aantonen. Dit blijkt des te meer uit het feit dat de rest van verzoekers familie nog steeds in El Salvador woont en dit zonder problemen. De commissaris-generaal benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis moet worden beoordeeld.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoekers er in voorliggend verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

4.5. Volgens verzoekers moet hun beslissing om bij verzoeksters moeder te gaan wonen, worden gezien als een tijdelijke oplossing alsook een emotionele keuze omdat het een plaats van steun en toeverlaat was voor haar. Deze uitleg biedt echter geen verschoning voor het nemen van een dergelijk groot risico. Verzoekers woonden in een kolonie van San Martin die wordt gecontroleerd door MS-13 en verklaren dat verzoeker op 27 augustus 2019 aan de ingang van hun colonia door twee bendeleden van Barrio 18 zou zijn bedreigd dat ze hem en zijn gezin zouden vermoorden indien ze hem nog eens in hun buurt zouden zien. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de meeste vermeende overtredingen van benderegels streng en gewelddadig worden aangepakt. In sommige gevallen worden personen zonder voorafgaande waarschuwing gedood, hoewel de moord naar verluidt soms wordt voorafgegaan door dreigementen en/of andere aanvallen op de betrokkene (UNHCR *Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van 15 maart 2016, p. 29-30; COI *Focus Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, p. 27-28).

In verzoekers' geval werden zij reeds bedreigd met de dood door Barrio 18. Dat zij in deze context daarop besloten om bij verzoeksters moeder te gaan wonen in een andere wijk in San Martin waar diezelfde Barrio 18 heerst, terwijl zij zelf woonden in een wijk waar de bende MS-13 heerst (NPO verzoeker, p. 4, 6; NPO verzoekster, p. 4), is weinig geloofwaardig. Verzoekers zouden in hun eigen wijk immers geen problemen kennen met Barrio 18. De vaststelling dat zij hun leven, al is het tijdelijk, dermate in gevaar zouden brengen omdat verzoekster de wijk van haar echtgenoot niet goed kende, is niet ernstig. Verzoekster woonde bovendien reeds sinds 2010 bij verzoeker en dit op slechts op een tiental minuten met de wagen van haar moeder (NPO verzoeker, p. 4, 5).

4.6. Verder merkt de Raad in navolging van de commissaris-generaal op dat verzoekers' verklaringen dat er in de maand dat zij bij hun (schoon)moeder woonden niets zou zijn gebeurd, weinig geloofwaardig overkomt gelet op de beschikbare landeninformatie.

De sterke territoriale controle die bendes over hun wijken hebben, beperkt de bewegingsvrijheid van Salvadoraanse burgers in ernstige mate. Wegens een doorgedreven sociale controle is het moeilijk om zich te bewegen van een wijk onder controle van een bepaalde bende naar een wijk onder controle van een andere bende. Bendes laten gewoonlijk geen personen toe in hun wijken wanneer deze personen afkomstig zijn uit andere wijken onder controle van een rivaliserende bende, zelfs niet wanneer deze gebruik maken van het openbaar vervoer (UNHCR guidelines, p. 26-27; COI Focus 12 oktober 2020, p. 27-28). Zo worden burgers gedwongen om hun identiteitskaart te laten zien om hun woonplaats vast te stellen. Wanneer bendeleden vaststellen dat de betrokkene in een rivaliserende wijk woont, riskeert die persoon dat hij het gebied niet mag binnenkomen tot zelfs slagen of de dood (COI Focus, p. 28; UNHCR guidelines, p. 12). Verder blijkt dat personen die wonen in gebieden die gelden als een onzichtbare grens tussen gebieden van rivaliserende bendes, of die wonen in gebieden waar de controle door een bende wordt betwist door een andere bende, een verhoogd risico lopen om ervan te worden verdacht, soms door beide kanten, banden te hebben met de rivaliserende bende (UNHCR guidelines, p. 29-30). Ook kan worden gelezen dat bendes beschikken over uitgebreide communicatienetwerken om te spioneren en inlichtingen uit te wisselen en daardoor in staat zijn om binnen een korte tijd te weten te komen waarheen een persoon zich heeft verplaatst of vandaan komt (COI Focus 12 oktober 2020, p. 38-39).

Door louter te herhalen dat zij zeer voorzichtig waren en zij in een maand tijd geen routine opbouwden waardoor de bendeleden niet de kans hadden gekregen hen te vermoorden, brengen verzoekers, gelet op de hierboven aangehaalde landeninformatie, alsnog geen overtuigende verklaring bij waarom zij geen gevaar liepen of waarom de bendeleden niets deden wanneer verzoeker zich in de auto verplaatste op terrein van Barrio 18. Evenmin weerleggen verzoekers hiermee de vaststelling dat

verzoeker zichzelf op dit punt tegenspreekt. Wanneer hem tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals wordt gevraagd waarom zij de kans niet hadden hem te vermoorden, zegt hij immers dat de bendeleden die kans wel degelijk hadden, dat ze ook wisten dat het zijn auto was, maar dat ze besloten het niet te doen (NPO, p.17). Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat de bende Barrio 18 uit twee takken bestaat en zij zelf problemen ondervonden met “*de Suregnas*” (lees: ‘Los Sureños’) terwijl de heersende tak in de regio van hun (schoon)moeder eerder “*de Revolutionarias*” (lees: ‘Los Revolucionarios’) waren, betreft loutere a posteriori verklaringen die niet kunnen worden aangenomen. Nergens uit verzoekers hun verklaringen kan blijken dat zij enkel met de tak Sureños problemen hadden. Verzoeker verklaarde duidelijk dat hij, toen hij bij zijn schoonmoeder woonde, “*uiteraard*” was blootgesteld aan gevaar, aangezien dat het terrein was van de bende die hem had bedreigd (NPO, p.15-16).

Ook het verweer dat alles in zijn context moet geplaatst worden en de situatie in El Salvador zo is dat de bevolking ondanks alles verplicht is om het leven verder te zetten, overtuigt allerminst. Verzoekers geven hierbij als voorbeeld dat zij al in een gevaarlijke buurt leefden met de constante dreiging van MS-13, maar zij hiermee dienden te ‘overleven’ en zij het dagelijkse leven moesten verderzetten. Dit geldt volgens hen eveneens in de buurt van hun (schoon)moeder. Deze situatie kan echter niet zonder meer worden gelijkgesteld. Verzoekers verklaren immers dat zij in de buurt van hun schoonmoeder persoonlijk werden gevisieerd door leden van Barrio 18, iets wat niet het geval was in hun eigen wijk waar MS-13 heerst. Zij kenden er geen persoonlijke problemen met MS-13; verzoeker verklaarde zelfs dat hij en zijn familie een band hebben met de buurt gezien zij er zijn opgegroeid en ze hen al van jongs af aan kennen (NPO, p. 20). De redenering dat het dagelijkse leven gewoon dient verder te gaan, ook bij hun (schoon)moeder, gaat dan ook niet op.

Gelet op voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat verzoekers verklaringen wat betreft het risico dat hij liep bij zijn schoonmoeder, niet overtuigend zijn. Dit in combinatie met het feit dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

4.7. Waar verzoekers erop aandringen dat zij financiële middelen nodig hadden om het land te verlaten en dus verder dienden te werken om hun vertrek voor te bereiden, kunnen zij niet worden gevolgd. Gezien de ernst van de door hen voorgehouden bedreigingen mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij alle middelen inzetten om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen. Verzoeker verklaart dat hij heeft geleend bij zijn broer en hij, eens zijn broer een som geld had overgeschreven, zij vliegtuigtickets boekten op 20 september 2019 (NPO, p. 8). Dat verzoeker ondanks het gevaar voor zijn leven dan nog tot 30 september naar zijn werk bleef gaan, enkel om te voldoen aan zijn opzegtermijn, relativeert hun nood aan internationale bescherming wel degelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

4.8. Verder stelt de commissaris-generaal terdege vast dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers dermate grote risico's namen door zich vier keer naar hun huis te begeven, louter om kledij en documenten op te halen terwijl zij daarvoor nochtans langs de plaats moesten gaan waar verzoeker werd bedreigd:

“Uw vrouw vergezelde u twee keer (CGVS p. 20). In dit verband kunnen verschillende zaken worden opgemerkt. Ten eerste verklaart u zelf dat aan de ingang van uw wijk –waar de afvalplaats gelegen is– de postes, die daar de binnen- en buitenkomst van auto's controleren, iedere dag op elk moment van de dag aanwezig zijn. In de ochtend en middag weliswaar meer zichtbaar dan in de avond (CGVS p. 11 en p. 12). U verklaart ook dat het een extra risico inhield om langs deze plek te rijden (CGVS p. 19). Dat u besliste om gezien die omstandigheden terug te keren naar uw huis omwille van kledij en documenten, en dit niet één maar zelfs vier keer, is zeer vreemd. Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet in één keer al uw spullen kon meenemen, antwoordt u niet op de vraag. Zo zegt u dat u in één maand vier keer bent geweest. U had ook aan uw ouders gevraagd om, wanneer zij buiten kwamen, u bepaalde spullen te komen brengen bij de schoonmoeder. Soms brachten zij echter een document dat u nodig had niet mee en dan moest u zelf naar huis gaan. Hierop gevraagd waarom uw ouders uw spullen niet konden brengen naar het huis van uw schoonmoeder zodat u zich niet hoefde bloot te stellen aan een onnodig risico, herhaalt u slechts dat zij soms iets niet vonden en u het zelf moest gaan halen (CGVS p. 19). Uw vrouw zegt dat u sommige spullen die zij u vertelde mee te nemen, ondanks haar aanwijzingen, niet kon vinden waardoor zij mee moest gaan met u (CGVS 1924619B p. 13 en p. 14). Documenten betreffende

haar schildklier die zij in een tas in de klerkast had gestoken, kon u niet vinden. Uw vrouw legde u uit waar de documenten van uw ontslag en de kledij van uw dochters lagen, maar ook deze kon u niet vinden. Toen uw vrouw u bij uw tweede terugkeer vergezelde, had ze een lijstje bij van spullen zodat ze zeker niets zou vergeten. Desondanks, vergaten jullie verschillende zaken en moesten jullie nog twee keer daarna terug komen (CGVS p. 14 en p. 15).

Later tijdens uw persoonlijk onderhoud zegt u dat u enkel terugkeerde wanneer uw moeder u belde om te zeggen dat er politie patrouilles waren, waardoor u zich veilig naar de wijk kon begeven (CGVS p. 19). In dit verband verklaart uw vrouw dat jullie er altijd voor zorgden alles zeer snel af te handelen en het huis te verlaten vooraleer de politiepatrouilles weg waren. Jullie zijn hier elke keer in geslaagd. U zegt echter dat u naar daar bent gegaan om kledij te pakken en dat u nog een paar dingen heeft gewassen (CGVS p. 18). Dat u in een situatie waarin u onder tijdsdruk staat zou beslissen in uw huis nog een was te doen, is zeer vreemd en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder zegt u dat u als voorzorgsmaatregel met een geleende auto ging, opdat ze u niet zouden herkennen (CGVS p. 8). Deze auto had geblindeerde ruiten waardoor de inzittenden niet zichtbaar waren (CGVS p. 18 en p. 19). Het is vreemd dat men op deze manier postes, die daar juist staan om verdachte binnenkomsten in de wijk te melden, zou kunnen misleiden. Het lijkt namelijk niet onlogisch, dat juist doordat u met een vreemde auto die geblindeerde ruiten had, de wijk binnen reed, u argwaan zou wekken en de bendeleden gewaarschuwd zouden worden. Uw argument dat u dit als voorzorgsmaatregel zou nemen is, gezien uw situatie, bijgevolg weinig aannemelijk. Bovendien laat u na, in tegenstelling tot uw vrouw, te vermelden dat u twee van die vier keer met uw eigen auto ging, wat uw argument eveneens teniet doet (CGVS X p. 15)."

Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, erop te wijzen dat er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld en de bevindingen van de commissaris-generaal te vergoelijken en te minimaliseren, slagen verzoekers er niet in hier anders over te doen denken.

Zo stellen zij dat de tijd die zij het huis spendeerden om bijvoorbeeld kleren te wassen, eigenlijk irrelevant is: *"één keer ze binnen zijn, zullen ze niet worden gelokaliseerd"*. Verzoekers gaan er met hun verweer echter aan voorbij dat zij ook nog moesten terugkeren langs diezelfde weg. In dit opzicht en gezien hun verklaringen dat zij enkel terugkeerden wanneer verzoekers moeder hem belde om te zeggen dat er politiepatrouilles waren, waardoor zij zich veilig naar de wijk konden begeven (NPO, p. 19), mag worden aangenomen dat verzoekers er altijd voor zorgden alles zeer snel af te handelen en het huis te verlaten vooraleer de politiepatrouilles weg waren. Verzoekster geeft dit overigens ook zelf zo aan. Dat verzoeker in een situatie waarin hij onder tijdsdruk staat, zou beslissen in zijn huis nog een was te doen, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Waar verzoekers nog opwerpen dat er niet meteen iets ging gebeuren indien zij de postes voorbijreden vermits *"de postes er zijn om informatie door te spelen, niet om iemand te bedreigen"*, overtuigen zij allerminst. Uit reeds aangehaalde landeninformatie blijkt dat bendes in de wijken die zij onder hun controle hebben een doorgedreven sociale controle uitoefenen, onder meer door te controleren wie hun wijken binnenkomt en buitengaat, al dan niet via postes, dat zij daarbij geen bedreigingen en geweld schuwen en dat zij informatie doorspelen. Gelet op de greep die bendes hebben op de wijken onder hun controle, kan redelijkerwijze worden verwacht dat de bendeleden van Barrio 18 het in- en uitgaan van verzoekers zouden opmerken via de postes en hier wel degelijk zware repercussies aan zouden verbinden. Verzoeker verklaart overigens zelf dat het een extra risico inhoudt om langs een dergelijke plek te rijden (NPO, p. 19).

Verzoekers merken in voorliggend verzoekschrift nog op dat het argument dat een auto met geblindeerde ruiten argwaan zou wekken bij het langsgaan van de postes zeer subjectief is, maar brengen geen afdoende argumenten aan die het tegendeel aantonen. De bewering dat dergelijke auto's zeer frequent zijn in de regio, valt immers niet in overeenstemming te brengen waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat een auto met getinte ruiten eigenlijk bij wet verboden is (NPO, p. 18), noch doet het afbreuk aan correcte bevinding dat postes net aan de in- en uitgangen van wijk staan om *"verdachte binnenkomsten in de wijk te melden"*. Bovendien merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoeker, in tegenstelling tot verzoekster, heeft nagelaten te vermelden dat hij twee van de vier keer met zijn eigen auto ging (NPO, verzoekster, p. 15). De opmerking dat hem de vraag of hij zijn eigen auto gebruikte, nooit specifiek werd gesteld, wordt niet aangenomen. Geconfronteerd met de bedenking dat hij voorbij de ingang van zijn wijk moet rijden om naar zijn huis te gaan, dus langs de plaats waar hij werd bedreigd, antwoordt verzoeker dat hij dit met een geleende auto deed (NPO, p. 18). Nergens uit zijn verklaringen kan blijken dat, zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden, hij pas nadat hij zijn auto verkocht op 26 september een geleende auto gebruikte. Integendeel, verzoeker verklaarde dat hij

zijn ontslag heeft ingediend op 12 september en hij daarna nog naar huis is gegaan “met een andere auto zodat ze niet zouden zien dat ik het was” (NPO, p. 8).

4.9. Verder merkt de commissaris-generaal op dat het onduidelijk blijft waarom de benedeleden verzoeker plots aanspraken op 27 augustus 2019 en bevalen weg te gaan uit zijn kolonie: “Uw zus verliet het land drieënhalve maand eerder, op 12 mei 2019, en hierna bleef u zonder enige problemen te kennen in San Martin wonen (CGVS p. 15). Hieruit blijkt niet meteen dat de benedeleden uw aanwezigheid daar problematisch vonden. Wanneer u hierop wordt gewezen, zegt u dat de benedeleden en u elkaar tot op die avond nog niet waren tegengekomen. U ging zelden te voet, nam meestal de auto en slechts sporadisch het transport van de onderneming (CGVS p. 15). Dat de benedeleden tot dan toe geen kans zouden hebben gehad om u aan te spreken, houdt echter geen steek. U bleef gedurende deze periode namelijk werken en u kwam op bijna dagelijkse basis voorbij de ingang van uw kolonie, waardoor de benedeleden u op eender welk moment hadden kunnen aanspreken indien zij dit hadden gewild (CGVS p. 7 en p. 14). Bovendien, ging u op die plek ook altijd uw afval gooien en ondanks dat dit volgens u altijd overdag was, lijkt ook dit geen argument te zijn op de vraag waarom de benedeleden al die keren niets tegen u hebben gezegd (CGVS p. 8). Zij of hun postes zijn namelijk altijd aanwezig daar (CGVS p. 11).” Met het louter herhalen dat hij de nodige voorzorgsmaatregelen nam en hij zich nooit eerder 's avonds naar deze plaats begaf, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan ter weerlegging hiervan.

4.10. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen verweer voeren waar de commissaris-generaal terdege oordeelt als volgt:

“Voorts hebben noch uw broers en uw zus, noch uw ouders nog enige problemen gekend met deze benedeleden. U verklaart dat uw ouders mensen van gevorderde leeftijd zijn, die over het algemeen niet worden lastig gevallen (CGVS p. 20). Uw broers en zus wonen in andere buurten en hebben volgens u daarom niets meer meegemaakt (CGVS p. 21). Uw broer C.(...) betaalt wel renta, maar iedereen in zijn wijk dient dat te doen en dat staat los van de problemen die u en M.(...) kenden (CGVS p. 21). Ondanks uw verklaringen blijft het opmerkelijk dat niemand van hen –ondanks dat zij allemaal in San Martin wonen en net zoals u, familie zijn van M.(...)- nog is aangesproken door een bendelid (CGVS p. 3).” Dit motief blijft dan ook gehandhaafd en wordt door de Raad overgenomen.

4.11. Betreffende de vaststelling dat de zus van verzoeker, M., geen melding maakte van hun problemen, repliceren verzoekers dat M. zich concentreerde op haar eigen verhaal en geen problemen wou veroorzaken voor verzoekers nu zij de details van hun verhaal niet kende en geen tegenstrijdigheden wilde creëren. Deze uitleg neemt de Raad niet aan. Indien de beweerde bedreigingen door Barrio 18, deels omwille van het feit dat zij familie zijn van politieagenten, op enige waarheid berusten, zou zijn zus immers niet geremd mogen zijn hierover verklaringen af te leggen daar deze in dezelfde lijn zouden liggen als wat verzoekers hierover hebben verteld. Los daarvan mag worden verwacht dat M. toch op zijn minst melding maakt van het feit dat haar broer en schoonzus problemen zouden kennen wanneer haar wordt gevraagd of de benedeleden die haar bedreigden nog over haar zijn komen vragen bij familie of collega's (NPO A.C.A.M. 7 oktober 2020, p. 3). M. heeft hier echter ontkennend op geantwoord. De uitleg dat zij geen hechte band hadden, overtuigt niet gezien daar waar, volgens verzoekster, M., al dan niet beknopt, op het moment van haar persoonlijk onderhoud op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat haar broer en schoonzus waren bedreigd (NPO verzoekster, p. 10). Bovendien stelt verzoeker ter terechtzitting dat zij in hetzelfde huis als M., zijn zus, woonden. De vaststelling dat M. met geen woord heeft gerept over de problemen van verzoekers, toont eens te meer aan dat hun verklaarde bedreigingen door Barrio 18 elke geloofwaardigheid ontbreken.

4.12. Tot slot stelt de commissaris-generaal op goede grond vast dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent de genomen voorzorgsmaatregelen ten gevolge van het werk van M. bij de politie. Hun verweer dat dit simpelweg ligt aan hun verschillend profiel, “verzoeker geeft aan dat hij zijn gewoontes niet kon wijzigen en diende verder te werken” en “zijn vrouw was echter veel angstiger over de situatie (...) waardoor zij meer voorzorgsmaatregelen nam dan verzoeker zelf”, vindt geen grondslag in hun opgetekende verklaringen bij het CGVS. Verzoeker gaf aan dat de bedreigingen ten aanzien van zijn zus voor hemzelf geen consequenties hadden en hij geen grote veranderingen heeft waargenomen. Verzoekster verklaarde echter dat zowel zij als haar echtgenoot voorzorgsmaatregelen namen, minder buiten kwamen en meer angst hadden (NPO verzoekster, p. 9, 10). Dit wezenlijk verschil in hun verklaringen kan niet simpelweg worden verklaard door “het subjectieve beleven van een evenement”. Van verzoekers, die beweren hun land van herkomst te hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals deze die betrekking hebben op voormelde

tegenstrijdigheid. De vaststelling dat verzoekers hier niet in slagen, doet de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas finaal teniet.

4.13. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de voorgelegde documenten, met hun beperkte bewijswaarde en inhoud, niet worden aangevuld en geruggesteund door aannemelijke en geloofwaardige verklaringen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en hun verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat aan verzoekers' vluchtredenen, met name de beweerdde bedreigingen door Barrio 18, geen geloof kan worden gehecht en dat zij niet aannemelijk maken El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat hen derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Door er in het verzoekschrift op te wijzen dat de verschillen omtrent details of de manier waarop een evenement werd beleefd, logisch voortvloeit uit het feit dat zij twee verschillende personen zijn met elk een verschillend perspectief, slagen verzoekers er niet in voorgaande pertinente vaststellingen te verklaringen of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door verzoekers die zich beroepen op dezelfde vervolgingsfeiten, een nuttige methode is om de geloofwaardigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van verzoekers die beweren hun land van herkomst te hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven, kan immers in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken.

Het feit dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud emotioneel was, is geen vergoelijking voor de vastgestelde incoherenties. Haar emotionele toestand doet immers niets af aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen en de redelijke verwachting dat een verzoeker, ondanks de emoties, bij machte is om coherente verklaringen af te leggen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij hiertoe wel degelijk in staat was en zij omstandige en precieze verklaringen kon geven. Evenmin houdt haar emotionele toestand tijdens het gehoor enige indicatie in omtrent de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat.

Zij maken bijgevolg evenmin een individueel en concreet risico verbonden aan hun profiel als familielid van personen die bij de politie werkzaam zijn, aannemelijk. Het loutere feit dat verzoekers zus een nood aan internationale bescherming kon aantonen, betekent niet dat dit ook geldt voor verzoekers zelf. Verzoekers kunnen immers niet aannemelijk maken dat zij persoonlijk problemen hebben gekend met de bendes in El Salvador vanwege het werk van verzoekers zus M. bij de politie nu hun vluchtrelaas niet geloofwaardig wordt geacht en er geen andere aanwijzingen zijn voor een nood aan internationale bescherming. De Raad benadrukt dat elk verzoek individueel en op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. Verzoeker betoogt ter terechtzitting nog dat het erkennen van zijn zus als vluchteling, betekent dat de bedreiging reëel is, ook voor hen, omdat zij in het zelfde huis woonden als zijn zus. Het loutere feit dat verzoekers in hetzelfde huis als M. woonden, volstaat evenwel niet nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerdde bedreigingen door Barrio 18, (ii) verzoekers zus M. niets vermeldde over de problemen die zij zouden hebben gekend, (iii) verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over de getroffen voorzorgsmaatregelen ten gevolge van het werk van M. bij de politie en (iv) verzoekers ouders, die ook in hetzelfde huis woonden, noch zijn broer en zus, die allen ook in San Martin wonen, geen problemen hebben gekend met deze bendeleden.

Daar geen geloof kan worden gehecht aan de beweerdde bedreigingen door Barrio 18, maken verzoekers evenmin aannemelijk dat zij vallen onder de beweerdde het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

4.14. De commissaris-generaal en de Raad betwisten noch ontkennen dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld, en dat San Martin, waar verzoekers verbleven, criminaliteit kent en gevaarlijk kan zijn. Verzoekers beschrijven inderdaad verschillende gebeurtenissen die zich over de jaren heen voordeden in hun colonia en die de aanwezigheid van bendeleden bevestigden, maar dit is op zich niet voldoende om een persoonlijke en gegronde vrees voor

vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken nu zij op geen enkel moment aantonen dat zij tijdens deze gebeurtenissen persoonlijk door deze benedeleden bedreigd werd of hierdoor persoonlijk ernstige problemen ondervonden (NPO, p.5-6). De aangehaalde gebeurtenissen zijn algemeen, hebben geen betrekking op verzoekers en tonen enkel aan dat een groot deel van het openbaar leven in El Salvador door de bendes wordt gecontroleerd, iets wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist.

4.15. Verzoekers betogen nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden geïdoleerd omwille van hun verblijf in het buitenland enerzijds en omwille van hun reeds gekende problemen met Barrio 18 anderzijds.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer.

Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegeïdoleerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die gevlucht zijn voor het bendegeïdoleerd en dus reeds voor hun vertrek door de bendes geïdoleerd werden.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen door benedeleden van Barrio 18 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers voor hun vertrek uit El Salvador reeds in het vizier zijn gekomen van deze bende. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekers voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van benedeleden stonden. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bendegeïdoleerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegeïdoleerd probleem enig verhoogd risico zouden lopen om te worden geïdoleerd door benedeleden.

Het feit dat verzoekers een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zouden worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met Barrio 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

4.16. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers' betoog dat hun vrees valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag en dat zij in El Salvador geen effectieve bescherming kunnen krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate,*

targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons” en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

6. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voormeld verdragsartikel is dan ook niet geschonden.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn blijkt niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet zou kunnen oordelen over de grond van het beroep. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een

substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus worden de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES